

Jaroslava Šálková

Srpnové bouřky

2.



Zločiny v chatové osadě



© Jaroslava Šálková, 2023

Samozvaný právce skal Eda Šenberk není horolezec vysoký, ani svalnatý, ale houževnatý a hbitý. Mezi ostatními lezci je poznatelný podle čelenky ze šátečku utaženého kolem čela, jemuž barvy dávno vybledly. Šátek patřil Olivě. Ztratila ho v mládí kdesi ve skalním městě, a zamilovaný lezec ho od té doby nosil na znamení náklonnosti k chaťařské dívce. Holé čelo pod čelenkou mívá Eda Šenberk pokryté rudými skvrnami. Některé jsou spáleniny od pražícího slunce, jiné od návyku mlátit hlavou do drsných skalních stěn, když výstup není takový, jaký by si přál. Řídké zcuchané vlasy nosí shrábnuté za uši, a oči má od písečného prachu přimhouřené do jemných vrásek, takže to vypadá, jako když je krátkozraký. Šluchy na Šenberkových pažích připomínají lana zámořských plachetnic, a v kůži předloktí se lesknou zarytá zrníčka písku, jak občas paže sklouzne po stěně, než se prsty rozdrásané od ostrých spár a oblepené náplastmi na poslední chvíli někde zachytí. Podle vyprávění vystupuje na skalní věže zásadně bosý. S větší jistotou vnímá hrubý povrch pískovce, a skály to podle jeho slov mají rády. A když ho žertovně shodí dolů, tak vždycky jen tak, aby přežil.

Oblečení Šenberkovo je podobné tomu, co nosí ostatní skalní lezci. Vytahané pruhované tričko, vlající podle stěn, když vítr studivě chladí zpocená záda, kalhoty nad kolena z pevného plátna, porostlé vrstvami barevných záplat a v pase obkroužené lezeckými přívěsky, a na nohou sešmařchané staříčké pohorky. Navzdory otrhanosti a pískovcové špinavosti působí Eda Šenberk nedbale elegantně, což ho neúmyslně spojuje s noblesním stylem Olivy Foglové.

O samozvaném správci skal Šenberkovi kolují neuvěřitelné zkazky. Jednou sama Oliva byla přítomna dramatické události, kdy jistý mladický novolezec nezvládl výstup a zůstal přilepený se špatným jištěním a rozechvělými lýtky vysoko v obtížné stěně. Byla to otázka času, kdy dopadne se zlámanými kostmi a možná i bez života na kamenitou turistickou stezku, odkud blížící se tragedii přihlížel hlouček zděšených výletníků. Pevnými kroky dorazil Eda Šenberk s lanem stočeným přes hrudník. Rozhrnul výletníky, jistě a bleskově vylezl na protější věž, vysoko nad úrovní uvízlého mladíčka se odrazil a za hrůzných výkřiků přihlízejících diváků přeletěl nad jejich hlavami s rukama napřed. Ve stěně nad nešťastníkem se zachytil za špičku prostředníku, potom malíčkem vraženým do voštinky získal druhý chyt, a třetí potřebný chyt zajistil palec u nohy vzepřený o nepatrný výstupek velikosti lískového oříšku. Nato si správce skal utrápeného mladolezce zacvakl a po laně bezpečně spustil dolů. Ovšem předtím ho musel od stěny odkopnout, protože mladíček se nechtěl pustit.

Takový frajer je Eda Šenberk, pískovcový lezec a samozvaný *správce skal*. Jeho životopis je extrémně krátký, i když má padesátku na obzoru. Pro samé lezení neměl čas na vzdělání nebo hledání výdělečné práce. V létě si obživu získává brigádnicky v turistickém centru a v zimě ho živí příbuzní. Šenberk je muž volné přírody a romantický dobrodruh, statečně snášející útrapy na hranici rekreační civilizace. A kromě toho je vytrvalým ctitelem Olivy Foglové.

Eda Šenberk se k *První hlídce* dostavil nazítří. Oliva zavolala, tak spěchal. Když ji uviděl stát na prahu chaty, v rámu shrnuté dveřní

záclony a obklopenou vůní, jaká se obvykle line po osadě, když se vaří, okamžitě zjihl. Ale hned se polekal, když Oliva přednesla svou žádost. Nerad připustil, že má o Kůrkovi povědomost.

„Kůrka zase něco proved, že jo? To jsem tušil. Schovává se před lidmi i před námi. Ani ke stánku u parkoviště na pivo nechodí.“

„Tentokrát je to vážné. Hrozí mu policejní vyšetřování, a není jisté, jak to dopadne. Musím s ním mluvit. Co nejdříve. Řekni mi, kde Kůrku najdu!“

„Ale to nemůžu!“ zakvílel Šenberk. „Takové věci se cizím neříkají.“

Oliva s odporem počítala.

„Nejsem přece cizí, Edíku! Nemusíš mě k němu přímo zavést. Najdu si Kůrku sama. Jenom potřebuju vědět, ve kterém bivaku se schoval.“

Tohle správce skal vyděsilo ještě víc.

„Prozradit, kde se nacházejí naše tajné bivaky? Ale Olivo, zlatíčko, to chceš po mě opravdu moc!“

„Stačí mi naznačit místo. Najdu si to na mapě,“ navrhla Oliva.

„Stejně by ses do našich bivaků nedostala, jsou dostupné jen pro lezce.“

„Já si poradím. Potřebuju jen ukázat, kde hledat.“

Správce skal byl charakter. Odmítl. Vypadalo to, že se Oliva v naléhání a Šenberk v zarputilé obraně ke společné spokojenosti nedostanou. Ale Oliva nečekaně změnila naléhání v pohostinnost. Sladce navrhla:

„Zůstaneš na oběd, Edíku? Bude poledne.“

Správce skal znejistěl. Pochopil, kam Oliva míří. Lezci bývají hladoví. Hodně hladoví, zvláště ti, co nemají peníze na živobytí. Šenberk

chvíli zápasil sám se sebou. Pohleděl do otevřených dveří chaty, kde se na kuchyňské skřínce bělaly talíře, a nad plynovým vaříčem stoupala z kastrolku jemňoučká pára. A už víme, že do okolí se šířila vůně, jako když se v chatách vaří.

„Co chystáš?“ zeptal se.

„Špagety s vepřovou konzervou a rajčaty.“

Správce skal se zamyslel.

„Bude polévka?“

Oliva přikývla.

„Houbová, se zeleninou.“

„Moučník?“

„Palačinka a horké borůvky.“

Tohle menu Oliva ráno pečlivě probírala s Harryho ženou.

Eda Šenberk to vzdal.

„Ty to s chlapama umíš, co? Olivo, ty moje Olivo, moje zlatíčko...“, a pak strašlivým hlasem zařval, až to nad nimi v koruně pokroucené borovice zašustilo, „kde by se Kůrka asi tak před lidma schovával? Přece v Jámě! Kůrka přespává v Jámě! Kde jinde by mohl být?“

A pak klidněji dodal:

„Stejně ti to není nic platné, Olivo, protože v Jámě jsi nikdy nebyla. To je na zdejší chataře moc daleko.“

„Byla jsem tam s tatínkem.“

„Jednou.“

„Dvakrát.“

„A stejně vím, že to s tím Kůrkou vzdáš. Jáma je neprostupná strž, to je území pro nás, pro lezce. Každý turista zabloudí. Olivo, jak můžeš sama najít Kůrku, vždyť ani nevíš, jak vypadá.“

„Já vím, jak vypadá,“ řekla Oliva s důrazem.

„Podívej, Olivo, slibuju ti na svou nejlepší karabinu, že až Kůrku ve skalách zastihnu, tak mu řeknu, ať k tobě zaběhne, že mu chceš v nějaké jeho záležitosti pomoci. Co říkáš?“

„Sám by nepřišel. A za pár dní může být pozdě.“

Na chvíli unaveně zmlkli a dívali se na sebe.

Pak Šenberk připomněl:

„Aby nám to nevystydlo...“

Když se po obědě před chatou loučili, věčný nápadník nabídl:

„Známe se dlouho, Olivo, víš, že mám pro tebe slabost, a teď máme kvůli Kůrkovi společné tajemství. Co kdybychom se dali dohromady?“

„Ne.“

„Vylezu nejtěžší cestu na Příkrou věž a dám jí tvoje jméno. Celý lezecký svět bude vědět, že nejhorší výstup u nás ve skalním městě je Oliva.“

„Ne.“

„Můžu se na Příkrý věži kvůli tobě zabít. Je to na vrchol opravdu drsná cesta.“

„Ne. Házel jsi po mně kamení.“

„To jsme byli děti! Ale hodil jsem jen pár oblázků, abych se ti ukázal. Když mě tvůj táta nechtěl k tobě pustit.“

Oliva mlčela.

„Budu čekat, dokud si to nerozmyslíš. Klidně třeba až ti bude devadesát. Mně je to jedno. Já si tě vezmu vždycky.“

Oliva se pousmála. Šenberkovi to připadalo nadějně, a byl spokojen. Spustil se dolů pod chatu strmým svahem a zamířil na cestu do Lesního baru. Ve tváři měl výraz prozření - zradil přítele na laně za obsah kastrůlku! Ale pochutnal si a těšilo ho, že jeho vyvolená umí dobře vařit. Bylo pozdě si vyčítat, že měl zvednout cenu tajné informace a vyloudit na Olivě alespoň kamarádský polibek...



Na mapě Poříčska vypadá proslulé skalní město jako chumel barevných klikatin. To jsou značené turistické stezky. Jak se chumel roztahuje do zelené barvy lesů a kopců, barevné klikatiny končí, a dál už je zeleň protkaná hnědými symboly opuštěných skalních dolin. Každá poříčská mapa schovává údolí V Jámě pod bílý čtvereček legendy s vysvětlivkami symbolů. Všude jinde jsou cesty co někam vedou, všude jinde je skalnatá krajina pohledná a přístupná, ale údolí V Jámě si nic jiného než bílý čtvereček nezaslouží. Z toho důvodu nikdo nemá potuchu, jak utajovaná severní výspa skalního města vlastně vypadá. A kdo se neprodral alespoň dílem té strže, nikdy nepoznal, co je to pořádné dobrodružství.

Tohle věděla i Oliva. Přesto se vydala s Vacínkem do Jámy hned následující den. Bylo podezřele předbouřkové horko, ale bílá oblaka na

modrém nebi měla nevinnou tvář. Pomalu dobíhal srpen, kdy bouřky hrozily každý den. Někdy přišly, někdy ne, ale v krajině vládlo vlhko a po ránu na polích průsvitná mlha.

Nejbližší přístup do údolí V Jámě je z náhorní plošiny nad osadou Ladovky, kde končí údolí Horního potoka a začíná vyhlídkový hřeben skalního města. Smíšeným lesem střídavě protkaným listnatým mlázím se tu do všech světových stran rozbíhá rozcestí pod staletým dubem. Možná proto na kmen stromu zavěsili dřevěnou kompasovou růžici, kdysi barevnou, po letech rozpraskanou a zašlou.

Když Oliva s Vacínkem přicházeli k dubu, oba poněkud znejistěli. Ve stínu do široka rozrostlých spodních větví postával zemědělec Bezdušek. Opíral se o lopatu a zaujatě hleděl do jednoho místa v březovém mlázi. Naslouchal neznatelnému zvuku, který odtud vycházel, ale Oliva nepostřehla nic. Možná proto, že nad lesem kroužila a hlasitě vrískala mladá káňata.

Jak Bezdušek zahlédl přicházející Olivu, popadl lopatu a beze slova zmizel. Oliva za ním chtěla vykřiknout: „Dobrý den, pane Bezdušek, jak se máte?“ ale bylo pozdě.

Podivné šramocení v březovém mlázi zesílilo, a na plácek pod větvemi dubu vyšel usměvavý docent Jeřábek s košíkem.

„To jsem ráda, docente, že jsi se objevil,“ zvolala Oliva. „Obchází tu Bezdušek s lopatou!“

„To je náhoda, že zrovna tady,“ poznamenal Jeřábek a rovnal si hříbky v košíku.

„Je houbový rok,“ řekl. „Musím nasušit na zimu. Rozložil jsem po verandě *Oklahomy* velká síta na sušení hub, a je jich tam tolik, že ani hrnek s kafem nemám kam položit.“

A ještě dodal:

„Zapomeň, Olivo, odkud jsem přišel. Mám tu svoje houbařská místa. Pěkně natočené k západu, vlhko, teplo... Kam máš namířeno?“

„Šenberk mi prozradil, že Kůrka je schovaný v Jámě. Tak jsem se vypravila ho najít.“

„Do Jámy? To je nebezpečná pustina. Tam bys neměla chodit. Tam každý zabloudí.“

„Já nezabloudím. Byla jsem tam s tatínkem.“

„Když jsi byla malá.“

„Když jsem byla malá, ale pamatuju si, kudy jsme chodili.“

Docent Jeřábek si povzdechl.

„Už jsem ti radil, Olivo, abys toho Kůrku nechala na pokoji. Mohlo by to dopadnout špatně. Poslouchej, co kdybych šel do Jámy s tebou?“

„Není potřeba, docente.“

Znělo to rozhodně a hrdě.

Jeřábek se snažil dát najevo zklamání, že tedy osadnice jeho mužnou pomoc odmítá, ale byla to spíš úleva, že ji doprovázet nemusí. Ať si tam pro Olivu raději zajde služba horské pomoci.

„Ten Bezdušek mi nejde z hlavy,“ vrátila se Oliva k prvnímu dojmu pod rozcestním dubem. „Na koho tady asi cíhal?“

„Určitě má v merku nějakého chataře. Koho jiného,“ řekl Jeřábek s jistou veselostí a připojil: „Nechtěl bych být v kůži toho, kdo je na lopatě právě na radě.“

„Měli bychom jeho oběť varovat,“ řekla Oliva. „Ale jak zjistíme, kdo to je?“

„Jsme nad Ladovkami, tak je to někdo z osady Ladovky,“ doplnil Jeřábek. „V téhle osadě nikoho neznám.“

Hotovili se k odchodu od dubu, každý svým směrem. Oliva k severu a Jeřábek na jihozápad.

„Olivo, ale dávej si v té strži pozor. Navíc mám pocit, že přijde bouřka. To by byla šestá od začátku srpna.“

„Sedmá,“ opravila ho Oliva. „Nepočítáš ty, které přitáhly v noci.“

Rozešli se.

Oliva s Vacínkem na vodítku zamířila do průchodu v mladém smrčci, a když na jeho konci rozhrnula smrkové větvičky, dostala se na okraj téměř neviditelné údolní propadliny.

„Je to tady, podívejte, Vacínku,“ ukázala na pískovcový balvan, z jehož oblého vršku už téměř vymizela rytina letopočtu 1841.

„Obejdeme tenhle kámen dozadu, a tam se spustíme přímo dolů mezi skály.“

Jak Oliva Vacínkovi řekla, tak udělala. Ještě než prvním krokem začala sestupovat do tajemného údolí V Jámě, zhluboka se nadechla.

Potom prohodila k Vacínkovi:

„Co myslíte, Vacínku? Možná to s tím pátráním po Kůrkovi nebyl dobrý nápad...“

Vacínek na svých bílých nožkách směle vykročil dolů do strže, co mu vodítko dovolilo.



Horolezec Šenberk, a možná i docent Jeřábek, by jistě nevěřícně kroutili hlavou nad vymyšlenou léčkou, která měla v Jámě nalákat Kůrku k vážnému pohovoru. Nazvali by ji výstřední, třeba i bláznivou. Oliva ji proto nikomu neprozradila. Ale ta léčka měla úspěch.

Když Oliva sestoupila do Jámy pod temné listnaté srázy vysoké až k nedohlednu, když začala předstírat nehodu a úpěnlivě lkát o pomoc, skutečně to někde nahoře ve skalách zachrastilo. Představa, že dáma v nesnázích přivolá z úkrytu i cti nedbalého gentlemana, byla správná.

Dolů srázem se k ní hnal mladý muž.

Ale nebyl to Kůrka.

Už zdálky bylo vidět, že je pěkně oblečený, a když připádl blíž, měl nápadně hezky upravenou tvář i vlasy.

Do lezeckých bivaků v Jámě se takový zjev nehodí. Sem se za letních nocí stahují temné stíny, přicházející po bujarých oslavách v turistickém centru s radostí „že hnáty mají pořád ještě celé“. Stíny zalézají do písečně vyválených spacáků, a ráno putují zpátky ke skalnímu městu, ověšení lezeckou výzbrojí, odpočatí a s novým morálem.

Mládenec už zdálky volal:

„Co se vám stalo, paní Foglová? Zlomila jste si nohu?“

„Vy mě znáte?“ podivila se Oliva.

„Vídám vás v recepci v Lázeňských domech. Já tam v sezóně dělám brigády na výpomoc. Co máte s tou nohou?“

Oliva se jakoby z trávy obtížně zvedala.

„Ne, snad ne, jen jsem špatně šlápla, a dostala jsem strach, že mám podvrtnutý kotník.“

„To se nedivím, že jste se lekla. Sem nikdo chodit nesmí. Je to tu opuštěný. Tady můžete zůstat bez pomoci. Není tu signál. Každý zabloudí. Taky zabloudíte.“

Rozpřáhl ruce, aby Olivě předvedl okolní nevlídnou divočinu. Nikde v dohledu bezpečí cesty, značka, patníček, nebo pohozený papírek od cukroví. Nic lidského tu nebylo. Jen nahoře ve stráni se t'ukavě činil pracovitý strakapoud.

Oliva s dojetím poděkovala za přispěchání na pomoc, a trochu ironicky dodala:

„Ale co vy, mladý muži, tady děláte, když říkáte, že sem by turisté neměli chodit?“

„Já tu bydlím v jeskyni,“ řekl prostě mladík. „Mám blízko do skalního města, můžu si vyrazit za lezením, kdy se mi zlíbí.“

„To nechápu,“ divila se Oliva. „Jak se vám daří spojit lezení se zaměstnáním v recepci? Máte přece noční směny?“

„Dělám turnusy, pak mám volno. Jdu si zalézt. Potom přeběhnu kopec a jsem v Lázeňských domech. Když je špatné počasí, přespím v hotelu. Dali mi pokojík pod střechou. Teď pospíchám do práce, tak jsem rád, že se vám nic nestalo. Pojd'te se mnou, paní Foglová - vyvedu vás

nahoru z Jámy na stezku. Ať se můžete v po-řádku vrátit do Staré osady. K večeru přijde bouřka.“

Oliva zalhala, že doprovod nepotřebuje, protože se v Jámě dobře vyzná a sama si najde cestu domů. A přidala otázku:

„Hledám pana Kůrku. Neviděl jste ho tady někde?“

„Kůrka?“ zamyslel se recepční. „Ten se tu potlouká. Narazil jsem na něj dvakrát nebo třikrát. Vypadá schlíple. Ale pod kterým přewisem byste ho zrovna teď našla, to nevím.“

Po mladíkově spěšném odchodu do práce si Oliva oddechla, a spustila druhý pokus. Včera si nakreslila plánek Jámy, a v něm vyznačila čtyři stanoviště, odkud by se dalo volat o pomoc. Volání mělo přilákat každého, kdo by se v okruhu stanoviště nalézal.

To se dařilo až příliš.

Když s Vacínkem překonali břehy blátivé stružky a kořeny letitých vrbiček na další stanoviště, druhý pokus prosby o pomoc přivolal mladou sportovní dvojici. Oliva nejdřív dostala účastnou nabídku na záchranu, a pak ostré varování, že do Jámy se nesmí chodit a každý zabloudí.

„Však v Jámě taky zabloudíte, paní,“ trochu mstivě řekla Olivě mladá lezkyně. Kolem zápěstí měla jako náramek obtočenou lavinovou šňůrku.

Při třetím pomoc přivolávacím pokusu se z březového mlází, kde bylo další stanoviště, vynořil jakýsi mladíček a halekal:

„Nebojte se, paní, odnesu vás na zádech!“

Ukázalo se, že mladíčkovi je šestnáct, rodiče ošálil, že je s kluky na táboře, a svobodné dny trávil ve společnosti lezců ve skalním městě. Někdy ho vzali na lano, někdy jim hlídal věci pod stěnou. Jedno předloktí měl v tlustém obvazu, vypadalo to jako hodně špinavá sádra.

„Spadnul jsem a praštil se o skalní hranu. Šenberk mě vzal do Poříčí do nemocnice na rentgen, ale mám to jen naražený. Tak mi to pořádně zavázal, abych se mohl vzepřít, kdybych ten loket při lezení potřeboval.“

„Postaral se o tebe pan Šenberk,“ opakovala Oliva.

„Jo, tak to bylo. Předstírali jsme na pohotovosti, že je můj taťka. Slíbil mi ve stánku zmrzlinu, chyběly nám dvě koruny, a sestřička nám je dala. Všichni se nám smáli, ale pak nás vyhodili, že po chodbách troušíme písek a musí se tam vytrít.“

Mladíček zvedl ruku s obvazem.

„Tady se mi Šenberk podepsal, abych měl památku.“

Na obvazu bylo načmáráno „SIR SHENBERK L.O.F.“

To „L.O.F.“ Eda často používal, hlavně do vrcholových knížek, zápisů do deníků a podpisů v jídelních lístcích. Nikdo neměl potuchy, co je to za označení. Ale znamenalo to „Miluji Olivu Foglovou“. Správce skal tímto způsobem posílal svoji touhu do světa, jako se posílají papírové vlaštovky.

Oliva se trochu zakabonila a povzdechla si.

Podobně jako ostatní přivolání, mladíček cizí paní sedící v trávě zkušeně poradil, aby do Jámy nechodila, že se tady (kromě něho) každý ztratí nebo tragicky zabloudí. Oliva mu z batohu dala čokoládu.

Na čtvrté stanoviště k předstírání kotníkové nehody se Oliva netěšila. Bylo poslední, a už to vypadalo, že pracně připravený výlet za Kůrkou setkání s ním nepřinese. Dokonce ji napadlo, že by čtvrtý pokus měla vzdát a vrátit se do osady, protože se obloha nad skalami zatahovala stále víc.

Strž se postupně měnila v soutěsku, skály ztrácely ponurou strohost, zaoblily se a přiblížily k sobě. Lesní srázy se snížily, zato stružka se změnila v potůček a přibylo bláta. Oliva jen stěží našla vhodnou planinku s trávou a listím, kde se dalo předstírat zranění.

Příhodné místo bylo nalezeno. Oliva se usadila na zkroucenou nohu a do volání o pomoc dala všechnu zbylou sílu. Dokonce se jí povedlo přidat hysterii.

Toužebně očekávaný úspěch se dostavil. Za nedalekou skalkou se objevil obličej, potom vykoukla celá postava. Rychle přicházela blíž a před sebou třímala červenou plechovou lékárničku.

Pár kroků od Olivy se postava zastavila a řekla:

„Aha. Pro dobrotu na žebrotu.“

Byl to Kůrka.

Vacínek, do té chvíle schovaný za zády své paní, vyskočil na bílé nožky a s radostným štěkotem vítal jeho otrhané špinavé tenisky.



Oliva rozvazovala béžovou šňůru nahoře na tlumoku.

„Přece bych vám neublížila, pane Kůrko. Nic neriskujete tím, že mi povíte, jak to bylo.“

„Mám hrozný hlad,“ řekl Kůrka. „Ale Viktora Adámka jsem nezabil. Vlastně si naběhl sám!“

Kdyby se Kůrka neostýchal, pomáhal by Olivě vytahovat z batohu chleba a konzervy s paštikou rychleji. Víme, že lezci bývají hladoví. Hodně hladoví, zvláště ti, co nemají peníze na živobytí. Nebo ti, co se schovávají před policií.

„Myslela jsem si,“ nabídla Oliva, „že se vám zásoby na den nebo dva hodí. Tak jsem přinesla, co jsem našla v chatě ve spížce. Kdy jste jedl naposledy?“

„Nedávno. Jak jsem zahlídl v turistickém centru policajty. Chodili po lidech a ptali se. Polekal jsem se, že mě hledají, tak jsem se zašil mezi skály. To mě prásknul Šenberk, že jo? Slitoval se a poslal mi anděla se svačinou. Tedy vás, paní Foglová. Na to, jak tady žiju, se už nemoh koukat. Šenberk je hodnej.“

Kůrka vypadal sešle. Kruhy pod očima, shrbená záda, sebevědomí odplulo s mračny nad skalami, a za pár dalších dní by se mu jistě strachy a hlady začaly třást ruce. Rovněž působil špinavěji než obvykle.

Z tlumoku byl osvobozen další poklad.

„Pivo!“ vykřikl Kůrka radostně. „Vy jste mi přinesla pivo! Důvěřuji vám, paní Foglová! Můžu si to otevřít a trochu se najíst? Máte otvírák na konzervy?“

„Jistě, prosím vás, pořádně se najezte. Ale všechno mi povíte, ano?“

Kůrka přisvědčil. A začal hned, s vyprávěním i se svačinou. Bylo na čase, aby se vzchopil.

Prozradil Olivě, jak se to stalo. Jak čekal za stánkem, až Viktor Adámek, podle domluvy, přinese pět tisíc za dodání nějakého zboží (Kůrka cudně sklopil oči). Jak Viktor najednou vyběhl zpoza rohu, tam od potoka, mával dlouhými nůžkami a volal na staršího chataře, co běžel za ním, že si je vystříhá. A ten chatař mu nůžky vyrval, otočil je proti jeho obličejí, a Viktor se na ty nůžky nabod. Alespoň se to Kůrkovi zdálo. Možná měl Kůrka utéct, ale chtěl Viktorovi pomoci, nevěděl, že nůžky mířily přesně tam, kam se jim zachtělo. Pak se to začalo zamotávat.

Kůrka vyprávěl příběh zavražděného Adámka do nejmenších podrobností. Nezapomněl vylíčit ani to, že mu na záda, když si bral od prkenné stěny stánku zednické kolečko, padaly pavučiny i s pavouky.

Během líčení tragické události snědl skoro celý chleba a tři malé paštiky. Dvakrát se málem udusil hltavostí.

„Možná byste se nemusel bát vězení, pane Kůrko, pokud to co říkáte, se skutečně stalo,“ chlácholila ho Oliva. „Vyšetřování se po vašem svědectví obrátí jiným směrem, a jistě ten chatař v důchodovém věku bude vyhledán a zajištěn. Ale tvrzení, že vám po činu volně bez vaší reakce předal do ruky vražedný nástroj, je trochu neuvěřitelné.“

Odpoledne ubíhalo rychle. Než Kůrka Olivě vysvětlil, proč odvezl Adámka do Lovčích dolů, než objasnil, proč sebou plácl jako mrtvý vedle něj - nebyl si totiž jistý, jestli Oliva nezamíří podle skal a bál se, že poběží pro pomoc a označí ho za vraha (místo ní přiběhl Vacínek

a odnesl si lezečku), obloha se celá schovala do mračen a potemněla. V srpnu se stmívá rychleji.

„Kdybyste poznal toho důchodce,“ vrátila se Oliva k vražednickým nůžkám, „a mohl odevzdat vražedný nástroj, byla by situace pro vás příznivější. Kromě manipulace s tělem, to vám hodně přitíží.“

Kůrka dopil pivo, a vypadal už mnohem zdravěji.

„Toho útočného důchodce nepoznám. Jako on vypadají všichni staří chataři z osady Přístav. Vůbec jsem se na něj nedíval, chtěl jsem oživit Viktora, byly to vteřiny. Nůžky jsem nechtěl mít u sebe, kdyby mě chytli, tak by to byl důkaz, že jo, paní Foglová? Dal jsem je Karen. Říkal jsem si, že nůžky u ženský jsou přirozená věc. I když u Karen...“

Teď byla řada na Olivě, aby Kůrkovi vysvětlila, jak to bylo v krčmě U Přístavu s Karen a vražednickými nůžkami. A že je znovu někdo záhadný odnesl.

„Byl to jistě někdo,“ pokračovala Oliva, „kdo v krčmě pobývá často a kdo způsobil Adámkovu smrt. Ale v poledne bylo v krčmě plno. Nemáme svědky, že by někdo nůžky bral do ruky, ani paní Adámková si nikoho nevšimla.“

Oliva se na chvíli odmlčela. Potom dodala:

„Víte, pane Kůrko, co jste měl hned po činu ve svůj prospěch udělat? Měl jste někam zmizet, hodně daleko, a hodně dlouho se do Poříčí nevracet.“

„To jsem chtěl,“ vzdychl Kůrka. „Jeden známý si pronajal horskou chatu a chce, abych přijel jako domovník. Ale já nutně potřebuju těch

pět tisíc. Potom můžu odjet. Něco totiž dlužím, a z toho dluhu se nemůžu vyvlíknout.“

Kůrka znovu cudně sklopil oči.

„Kvůli těm penězům jste prohrabal Adámkům chatu a krčmu,“ uhodla Oliva.

„Myslel jsem, že Adámek je měl někde po ruce, když mi chtěl přinést dozadu. Ale žádné prachy jsem nenašel,“ přiznal Kůrka. „Jsem v hrozném průšvih.“

„Podívejte, pane Kůrko,“ řekla Oliva, „bez nůžek není důkaz, že neznámý chatař, co se nacházel tehdy ve stánku, zabil Adámka. Jestli se chcete vyhnout vyšetřování a možná obvinění, opravdu musíte zmizet. Nejlépe, kdyby Karen zmizela s vámi. Promyslete to, a pokud usoudíte, že by se vám pomoc hodila, přijďte za mnou do Staré osady. Ale uvědomte si, že situace je vážná. Nemůžete vyloučit, že vás někdo viděl, ale ten někdo otálí se svědeckou výpovědí. Může se najednou odhodlat. To nelze riskovat.“

Kůrka se rozhlédl po obloze.

„Už je pozdě, paní Foglová. Bude se stmívat. Měl bych vás doprovodit do civilizace. Tady každý zabloudí.“

Oliva balila tlumok a doprovod tradičně odmítla.

„Já nezabloudím, pane Kůrko. Jenom projdu tady nahoru strání.“

Kůrka si sesbíral, co zbylo ještě na večeri, a rozešli se.

Oliva vzala Vacínka na vodítko a vyrazila dál těžko prostupným dnem údolíčka. Objevily se popadané stromy a jejich větve zabořené do bláta.

„Tady někde, Vacínku, za jednou hranatou skalkou musí být kamenné schody. Budeme je hledat.“

Kamenné schody se objevily po pravé straně v nehostinné řadě drobných pahorků, končících ve stráni hustým lesem.

„No vida! Našli jsme je. Ale jsou jenom tři, a takové široké... Mají být čtyři a úzké... Ale nad nimi už bude pěšina přímo k vyhlídkám.“

S nadějí se dostali nad neschůdné údolíčko, ale místo spásné pěšinky se ocitli v mechovém dolíku. Oliva najednou nevěděla, kudy dál. Ale co bylo horší, nevěděla, odkud do dolíku přišla. Porost a okolní skalky se navzájem podobaly, nedal se z nich určit potřebný orientační bod. Začal se zvedat vítr, mezi stromy se tmělo, a ve vzduchu byla cítit voda.

„Vacínku,“ řekla znepokojeně Oliva, „takhle si výstup na vyhlídky nepamatuju. My snad boudíme?“

Vacínek se ostražitě ohlížel a v uzavřeném dolíku se mu nelíbilo. Najednou se Olivě přitiskl k nohavici plátěných kalhot. Někde vzadu to zašramotilo a zcela blízko se ozval hrubý mužský hlas:

„Tak jsem vás dostal, ženská! Už vás mám.“



Docent Jeřábek byl celý nesvůj. Blížil se podvečer, a Oliva se psem nikde. Nebe nad Chlumem se zatáhlo a v dálce hřímalo. Jenom dvakrát, znělo to jako když se z náklad'áku sype štěrk, ale bylo to znamení bouře, což Jeřábka vystrašilo. Z verandy svého srubu viděl na východní stěnu

První hlídka a mezi větvemi pokroucené borovice i na plácek před chatou, a tam stále pusto a prázdno.

Jeřábek v neklidu přecházel po verandě a nevěděl, co dělat. Vyhlásit povinnost pátrání po Olivě pro všechny dospělé a hledání schopné muže Staré osady? Nebo na špičku střechy *Mexické hranice* umístit svítící maják, aby osadnice trefila domů? Zrekvírovat psy v osadě a sestavit z nich čmuchací rojnici?

Začalo poprchávat.

Když byl v nejhorším rozpoložení, Jeřábek konečně spatřil dole na travnaté pěšině pod Kotíkovým srubem přicházet Olivu s tlumokem a Vacínkem. V jedné ruce nesla láhev, zřejmě nabrala pro sebe a Vacínka čerstvou vodu ve studánce. Vacínek se schlíple vláčel za ní.

Jeřábek strhl z věšáčku za dveřmi pláštěnku s medvídky (po své třetí manželce), ve spěchu zamkl srub a pospíchal stezičkou mezi borovicemi dolů k *První hlídce*. Doběhl k otevřené chatě, zrovna když Oliva rozsvítila lampu. Dávala vařit vodu na kávu, zatímco Vacínek byl uložený na palandě a trucovitě otočil hlavičku ke zdi.

První Jeřábekova otázka byla:

„Tak co, Olivo, zabloudila jsi?“

Oliva odpověděla s lehkostí, s jakou se sdělují samozřejmé věci:

„Samozřejmě. V Jámě zabloudí každý. Nejsou tam žádné pěšiny, zato hodně zrádných odboček. Přistihl mě jeden lesák. Nejdřív hrozil pokutou za volný pohyb v přírodní rezervaci, ale pak mě vyvedl na značenou stezku.“

„A co ten horolezec? Našla jsi ho?“

„Setkali jsme se. Přijde zítra na oběd.“

„To ti slíbil?“

„Neslíbil. Vlastně to není jisté. Ale hlad a vidina plného talíře ho jistě přizhene. Možná, že i vzpomínka na Karen.“

Do okenních tabulek zprudka zaduněl déšť. Setmělo se.

„To jsem ráda, že jsem stihla doběhnout domů,“ vzdychla Oliva.

„Jak to dopadlo?“ Jeřábek byl už netrpělivý. „Zabil Kůrka toho krčmáře? A čím to udělal?“

Oliva pokrčila rameny.

„Vlastně nevím. Je to zamotané. Kůrka byl podle jeho slov jen svědek činu. Adámka zabil starší chatař, který po činu Kůrkovi předal vražedný nástroj - budeš se divit, docente, ale byly to ty nůžky, co měla Karen v úschově. Jak je ukradli v krčmě U Přístavu. Kůrku nenapadlo nic chytřejšího, než Adámka odvézt na kolečku do úschovy v Lovčích dolech. Když mě tam uviděl procházet, myslel si, že odbočím pod skály, tak dělal mrtvého, aby podezření svedl na pana Bezduška. Ten se tam potloukal, protože zabloudil.“

„To nebyl špatný nápad,“ chválil Jeřábek. „Svést vraždu na známého šíleného kombajnéra.“

„Kdyby kapitán Kroucký netrval na tom, že těch pět tisíc v Adámkově kapse ukazují na pachatele z jiných kruhů,“ řekla Oliva, „určitě by pan Bezdušek byl první na seznamu podezřelých. Ale mně se nevěřilo. Nebudu se tím případem už dál zabývat.“

Jeřábek se na Olivu významně podíval. Nebudeš se zabývat? Ale Kůrku jsi na oběd pozvala... Oliva jakoby četla jeho myšlenky.

„Jenom si ještě zjistím pár okolností.“

Kývla hlavou na stůl, kde ležely noviny „Radostný venkov“.

„Zastavila jsem se před chvílí u Střechy. Zítra ráno pojedete s dvoukolákem na nákup, tak aby mi vzal nějaké zásoby. A půjčila jsem si u něj tenhle deník.“

„Je tam stopa k případu, kterým se už nebudeš zabývat?“

Oliva přešla jemnou ironií.

„Ten lesák mi řekl: *Tady v Jámě je krásná příroda, ale má i druhou stranu.* Jeho slova mi stále zněla v hlavě. Mají druhou stranu. Tak mě napadlo, že jsem se příliš zaměřila na zlomyslně vystříhané křížovky bez legendy, a nepodívala se, co je na opačné straně vystříhaných křížovek. Navíc Kůrka mi tvrdil, že Adámek volal na toho chataře, že si něco vystříhá a mával prý těmi osudnými nůžkami.“

„Tak si to najdeme,“ řekl Jeřábek a začal „Radostným venkovem“ pečlivě listovat. Potom překvapeně mezi stránky zíral, a nakonec tu hledanou Olivě ukázal. Z opačné strany vyplňovala rozměry rámu křížovky fotografie „Dívky pro tento den“.

Od počátku vydávání deníku tady každý den nová dívka svým úsměvem těšila zkroušená mužská srdce. Zpočátku velmi spoře oděná, až skoro vůbec, ale když v redakci zavedli rubriku pro dětské čtenáře, oblékli „Dívku pro tento den“ alespoň do plavek.

„Dva dospělí mužové se pobili nůžkami kvůli obrázku v novinách?“ zajásal Jeřábek. „To jsem nezažil! To by ani moji jankovití studenti nedokázali.“

„Ale není to jisté,“ váhala Oliva.

„Není jisté? Kdo by si vystříhoval křížovku bez legendy, když si může vystříhnout krásku v bikinách?“

„Ale Kůrka tvrdil, že nůžky měl Adámek, a že on chtěl stříhat.“

Jeřábek byl rozdováný jako ti studenti a neprozřetelně zvolal:

„Tak si toho chataře vypátrej a zeptej se ho, kdo chtěl stříhat!“

Vzápětí se vzpamatoval a svého zvolání litoval.

Oliva totiž hrdě zdvihla hlavu a prostě, ale rozhodně řekla:

„Však já si ho najdu.“



Další den po dlouhém výletě do záhadného jámského údolí Vacínek stále trucoval. Zlobil se na paničku, že musel pobíhat dalekými lesy a kvůli jejímu rozmaru poskakovat neschůdnou divočinou. Bolely ho tlapky, a dobroty snědl Kůrka.

Vacínek sežral ranní dávku granulek a místo do měkkého pelíšku zalezl pod venkovní stůl pokračovat v trucování. Oliva neměla na Vacínkovy vrtochy čas. Před polednem dorazil Střecha s nákupem, s ním přišel docent Jeřábek. Rozhodlo se, že k obědu budou chalupářské špekáčky, a Jeřábek šel rozdělat oheň v ohništi vedle chaty.

Venku bylo hezky a slunečně, po modrém nebi nad zbořeninou Hrádku putoval závoj bílých obláčků, a vršky borovic pod skalní stěnou se houpaly podle větríkova přání. Jak Oliva předpověděla, brzy se u *První hlídky* objevil Kůrka s kletříkem a nejistým úsměvem.

V poledne se u oběda sešli všichni. Oliva, horolezec Kůrka, Jeřábek, malíř Kotík, ten přivedl básničku Karen. Zatímco se dole pod stolem Vacínek nadšeně tulil ke Kůrkovým teniskám, Karen se stejně radostně přimkla ke Kůrkovi. Malíř Kotík se při pohledu na jejich přítulnost kabonil, ale závist jenom předstíral.

Mluvílo se o tom, že Kůrka musí zmizet někam, kde ho kriminálka nebude hledat. Nejlépe i s Karen, protože pokud se prozradí, že nůžky z krčmy U Přístavu byly vražednou zbraní, zasáhne vyšetřování i ji. Od Karen povede pohodlná vyšetřovací cesta rovnou ke Kůrkovi. Pokud se tedy nenajde starší chatař, o němž Kůrka přísahá, že Adámka zabil. Ale právě to, že Kůrka přemístil tělo na kolečku do Lovčích dolů, bude u trestního soudu jistě považováno za jasnou vinu.

Odstranit z dosahu kriminálky zednické kolečko, to bylo snad jediné, co se Kůrkovi povedlo. Mazaně ho odložil u jedné pobořené chaty, kterou se někdo pokoušel znovu postavit. Byla tam hromada stavebního materiálu, a zednické kolečko se v kopřivách vyjímalo přirozeně a zapomenutě.

„Hned bych odjel za kamarádem pomáhat mu s horskou chatou. Jenomže nemám peníze,“ kvílel Kůrka. „Potřebuju pět tisíc, co jsem měl dostat od Viktora. A peníze na letenku.“

Karen se obrátila na malíře:

„Jendo, nemohl bys prodat obraz?“

„To bych mohl,“ řekl Kotík. „Jeden frajer z Poříčí po mně pořád chce obraz, který mu nechci namalovat. Dá mi za něj, co si řeknu. Říkal, že klidně i dvacet tisíc.“

„Jaký obraz?“ zajímal se Jeřábek.

Kotík odpověděl, že nestydatý.

„Nestydatý obraz?“ opakoval Jeřábek. „To je problém?“

„Já takové scény nemaluju.“

Karen položila dlaň na Kotíkovu ruku a pohlédla mu do očí.

„Kvůli Kůrkovi a mně bys snad mohl?“

Kotík se ošil, ale když viděl, jak se na něj všichni s nadějí dívají, neochotně souhlasil.

„Když mi Karen a Kůrka postojí... tedy poleží modelem...Ale jenom proto, že na mě tlačíte.“

Bylo rozhodnuto.

Hned po obědě se začalo s přípravou malování.

„Potřebuju oheň. Ten rozděláme u *Mexické hranice*, tam se mi to líbí,“ rozhodoval Kotík. „Taky potřebuju asistenta na udržování toho ohně. Někoho rozumného.“

„Co Harry?“ navrhl Jeřábek. „Ten je k udržování ohně rozumný.“

„Harry je ženatý muž,“ zamítl Kotík. „Musí to být někdo, kdo se umí ovládat.“

Vybrali kovboje Střechu. Vychoval dvě dospělé dcery, tak ho jistě malování nestydatého obrazu nepřekvapí.

Nastala rušná měsíční noc. Skoro nikdo nespal, nebo jen pár hodin. Kůrka s Karen se uložili za svítání do jednoho spacáku na verandě malířova srubu, stuleni k sobě jako Vacínek s teniskou.

Když slunce ozářilo skalní stěnu Chlumu, a Oliva s Jeřábkem snídali venku před *První hlídkou*, Kotík přinesl hotový obraz. Dostal hrnek

čaje a chléb s pomazánkou. Po snídani postavil obraz na venkovní stůl a obřadně stáhl obal.

Oliva s Jeřábekem pohleděli na malbu a zůstali v úžasu.

Jeřábek po chvíli pronesl:

„Tohle mít pověšené na stěně v ložnici, tak týden neusnu.“

Bylo to něco jiného, než letmá kresba modelky pózující na pařezu, podstrčená za dvě stovky pod stolem v restauraci U nádraží. Byl to nádherný obraz. Temný, v hloubce pozadí padající do ještě větší tmy. Obrazu dominoval oheň plápolající na zuhelnatělých polenech, a všechny tvary a obrysy malovaly odlesky jeho plamenů ve všech barvách ohně. V popředí poloseděl Kůrka, a v náruči a přes nohy mu leželo štíhlé tělo Karen. Jejich ramena a hlavy se stáčely k sobě a zdálo se, že se musí každým okamžikem setkat a políbit. Kůrku vykreslily plameny mužněji, než je ve skutečnosti, a také básnířce přibylo na ženskosti. V průhledu ohně byla nezřetelně vidět veranda *Mexické hranice* a pod ní starý muž, štípající dříví na špalku. Byl to obraz, který si na výstavě zaslouží vlastní stěnu.

Kotík ho pečlivě zabalil, převázal provázkem, a řekl:

„Odnesu ho do Poříčí. Snad bude ten člověk doma, nebo se za ním zastavím v práci. Držte mi palce, ať přinesu peníze.“



Kotík peníze přinesl. Vrátil se po poledni, kdy horolezec Kůrka a básnířka Karen poobědvali s Olivou a Jeřábkem ze zbytků Střechova nákupu. V těchto dnech bujel společenský život u *První hlídky* na plné obrátky.

Kotík se do Staré osady vrátil bez obrazu, ale v povznesené náladě. Na hrud' tiskl obálku s penězi a několikrát opakoval „utrženo jest“. Společnosti u venkovního stolu oznámil, že nový majitel obrazu „jak ho zmerčil, šmátnul do štrozoku.“ Vyplatil malíři nejen slíbených dvacet tisíc, ale na cestu přidal láhev slivovice. Kotík se na oslavu dobrého prodeje zastavil v Lesním baru, a tudíž se mu oči leskly více než radostně.

„Čestně se rozdělíme, mládeži,“ prohlásil významně, „a potom vy dva, Karen a Kůrko, odsud vypadnete co nejdřív.“

Radost byla na obou stranách. Také Oliva byla spokojená. Jenom Jeřábek znejistěl. Podíval se přes zábradlí dolů do údolí a prohlásil:

„U Jordánky něco hučí. Přijela návštěva.“

Po dřevařské cestě přijížděly a posléze pod svahem zaparkovaly dva temné vozy. Jejich dveře se postupně otvíraly a z nich vystupovali muži.

„Kriminálka? Zrovna teď?“ překvapeně hlesla Oliva.

Kůrka vykřikl něco, co vykřikují lezci, když se ve stěně jediný možný pískovcový chyt začne drolit.

Karen vyskočila od stolu a s nadějí pohlédla na Olivu.

„Co máme dělat, paní Foglová?“

Oliva se vzpamatovala.

„Utéct. Musíte okamžitě utéct.“

Rozpráhla ruce, jako když matka shání děti do houfu:

„Utíkejte k *Mexické hranici*. Přejděte kopec do skalního města a nastupte v turistickém centru do autobusu. Mezi turisty a horolezci se ztratíte, nikdo si vás nebude pamatovat. Do Poříčí nebo na nádraží už nesmíte chodit.“

„Já mám doklady a všechno s sebou,“ řekla Karen. „Můžu zmizet kamkoli. Třeba jet k moři. Naši jsou na to zvyklí.“

„Dobře, ale teď rychle.“

Uprchlíci dostali od malíře příslušnou odměnu za práci modelů, Karen k tomu letmý polibek na rozloučenou, a Kůrka popadl kletřík.

Společnost se rozprchla.

Nejhbítěji z ní pádil Jeřábek ke své *Oklahomě* a těšil se, až za sebou zamkne.

Kotík pospíchal travnatou pěšinou ke svému srubu a přeříkával si, co všechno má pro Karen zabalit do gobelínové tašky. Rozhodl se, že ze svého podílu za obraz jí něco přidá na cestu, když má tak velkou naději, že se jí zbaví.

Po nějaké chvíli se kapitán Kroucký vyšplhal z údolí k *První hlídce*, udýchán a mírně zarudlý, Oliva volně odpočívala u stolu, knihu v ruce a četla si. Venkovní stůl by sklizený. Jen uprostřed v kameninové vázičce žlutě svítla snítka janovce. Před chatou ani stopa, že by se tu konala obědová sešlost, nebo pobíhali prchající chataři. Oliva zvedla hlavu od čtení a překvapeně vstala.

„To je vzácná návštěva,“ zvolala.

„Dobrý den,“ řekl Kroucký mezi dvěma výdechy. „Mně jste tu nečekala, paní Foglová, vidíte?“

„To ne,“ přiznala Oliva. „Copak jste případ Adámek ještě neuzavřel?“

„Mám s tím starosti. Paní Foglová, dáte mi trochu vody? Musím se napít,“ požádal Kroucký. „Jak to vy osadníci děláte, když se musíte pořád škrábat do těch strání tady? Tohle bych nevydržel.“

Oliva se zasmála. Neustálé „škrábání do strání“ bylo tajemství štíhlosti chlumských osadníků. Její úsměv pokračoval otázkou:

„Právě se chystám uvařit kávu. Dáte si se mnou, pane kapitáne? Nemám na chatě vhodné zákusky, ale snad vám přijdou vhod máslové sušenky?“

Prostý zdržovací manévr. Kroucký souhlasil, že by kávu rád a ztěžka se posadil na židli, na které před chvílí doobědval Kůrka. Ještě drobečky na stole po něm zbyly.

Oliva šla do chaty, aby dala konvici na vařič a připravila hrnečky. Zdržovací manévry byly v plném proudu. Když před Krouckého postavila parádní hrnek s horkou kávou, jen koutkem oka zahlédla, jak mezi chatami pospíchá Kotík nahoru k *Mexické hranici* a v náručí objímá gobelínovou tašku. Zdálo se, že útěk probíhá podle plánu.

„Sladíte, pane kapitáne?“ velmi sladce nabídla Oliva cukřík.

Kroucký zavrtěl hlavou a řekl:

„Cukr do kávy nemusím, ale od vás bych potřeboval osladit život.“

„To snad ne,“ podivila se Oliva a přisedla ke stolu. Svoji kávu si osladila a nabídla talířek s máslovými sušenkami. „Byl jste si přece jistý štamgasty z Nuslí, že v kritický den byli na výletě ve skalním

městě, vylákali Adámka do Lovčích dolů a z neznámého důvodu se ho zbavili.“

„Tenhle směr pátrání už padl,“ vzdychl Kroucký. „Když jsme dali dohromady svědectví a sestavili časový plán, navzájem si poskytovali drobná alibi. Hlídač na parkovišti s nimi měl rozmíšku. V restauraci se hlučně nemohli dohodnout, co si objednat, tak si je tam pamatovali. Jeden z nich vybafnul na turistku na jiné straně lesa, a ta si potom stěžovala v informační budce na sexuální napadení. Různá svědectví máme, a máme jich hodně. Štamgasti nemohli doběhnout do Lovčích dolů a vrátit se v použitelném čase zpátky do aut na parkovišti. Taky je tu problematické spojení s Adámkem. Neměl vlastní mobil, se ženou měli společný, ukládají ho u pokladny. Pachatele musím hledat jinde.“

Oliva vychovaně upíjela kávu a ze svého místa u stolu, to je nejbliž kmeni pokroucené borovice, zahlédla, jak se Kotík spokojeně vrací domů od *Mexické hranice*. Zeptala se:

„Proto jste přijel za mnou? Ale jak vám mohu pomoci?“

Kroucký vytáhl z tašky černé kožené desky a položil je rozevřené na stůl.

„Řekl jsem si, že musím začít od začátku. To znamená, od vaší výpovědi. To byl první počín v tomhle případě. Víte, paní Foglová, tam v Lovčích dolech za bouře byla situace příliš napjatá, myslel jsem si, že najít pachatele bude snadné. Ale případ Adámek je složitější. Vaše svědectví je to jediné, co mi z celého vyšetřování zbylo.“

„Ale označil jste mě za nevěrohodného svědka...“

Kroucký přátelsky pohládl Olivě ruku, kterou měla položenou u hrnečku na stole, hned se zase stáhl, uchopil kožené desky a řekl:

„Že už se na mě nezlobíte? Písemné vyjádření jsem vám k vaší výpovědi nedal, tak se na mě ani zlobit nemůžete. Trochu spolupráce, o to vás teď žádám.“

Oliva se zatvářila, jakoby zaslechla ze švýcarské dáli hlas doktora Šimečka: *bacha na něj, Foglová! Jste v pasti. Ted' mi předved'te, co jste se v mé kanceláři naučila!*

„Nevím, jak si tu spolupráci představujete, pane kapitáne,“ řekla nejistě, jakoby jeho autoritě podléhala.

Kroucký začal listovat v dokumentech. Chtěl, aby mu znovu potvrdila, co v Lovčích dolech zažila, když našla dvě těla ležet na zemi ve skalní díře. A zopakovala svědectví o přítomnosti chlapa s lopatou.

„Začneme tím, že jste utíkala dolů roklí před bouřkou, a váš pes přinesl cizí sportovní botu. Tady to mám: *obnošená, černá, s barevnými proužky, tkanička přetržená, doplněná růžovou šňůrkou*. Podle vašich slov takhle začal váš vstup do Adámkova případu.“

Kroucký začal v deskách listovat, zaujatě se probíral svými papíry, a Oliva se mimoděk ohlédla po Vacínkovi.

Bílý pejsek spočíval ve svém pelišku u dveří chaty. Nebyl sám. Packy měl majetnický položené na silně obnošené botě, a ve psích očkách radostný výraz *ted' mi ji nevezmeš!* Byla to Kůrkova černá lezečka s barevnými proužky. Růžová drhaná šňůrka zářila do všech stran.

Olivu napadlo, že nastal čas předstírat infarkt.

V podobě svazku blesků pod bouřkovou oblačností proběhlo Olivě hlavou, jak mohl pes lezečku znovu sebrat. Blesky napověděly, že to udělal snadno. Kůrka včera přišel, hodil kletřík k židli u stolu, kde trucoval Vacínek. Lezečky (tedy i tu, co Olivě u skalní skrýše vypadla z ruky) měl Kůrka po horolezeckém způsobu přivázané za tkaničky navrch kletříku. Dnes dopoledne, když přišli s Karen k *První hlídce* na oběd, hodil Kůrka kletřík znovu ke své židli do Vacínkova dosahu. Kdo by si všímal, co si pejsek pod stolem žužlá. Vacínkovi stačilo překousnout tkaničku, odnést botu do pelíšku, a milovaná lezečka byla jeho.

V téhle chvíli bylo kriticky nutné udržet pohledy kapitána Krouckého dál od dveří chaty. Naštěstí Kroucký seděl zády k chatě, a na psí pelíšek neviděl. Tedy pokud by se neotočil.

Oliva jako v rozmyšlení vstala a popošla k zábradlí nad údolím. Aby ji Kroucký musel očima sledovat. Zahleděla se na kopce nad údolní částí Staré osady směrem k Lovčím dolům a předstírala, že se snaží na události rozpomenout.

„Víte, pane kapitáne,“ začala zvolna, „tam v Lovčích dolech to byl strašný zážitek. Sám jste mi tehdy říkal, a byla to správná připomínka, že v takové šokující chvíli se nemohu spolehnout na svůj úsudek. Na to, co vidím před sebou. Pamatuji si Adámkovo oblečení, ale vzpomínka na tu krev,“ Oliva zachvěla hlasem, ale opatrně, aby citový výlev nepřehnal, „je příliš drastická. Následující dny jsem se snažila hrozné vzpomínky v sobě utlumit, zahnat, zapomenout... Teď si nejsem jistá, jestli to, co jsem zažila, byla skutečnost. Ale sám jste mě na možné halucinace ze šoku upozornil.“

Kroucký souhlasně přikyvoval.

„Je mi to jasné, paní Foglová. Například - žádnou botu jsme na místě činu nenašli. Už to bylo divné a mířilo proti vaší výpovědi. Ten zmizelý mrtvý horolezec - kdyby se ho snažil někdo odtáhnout, i přes silný déšť by pod převislou stěnou zůstaly stopy. Vaše výpověď měla silně nereálné body, a do toho muž v pracovním obleku s lopatou - po tom také nezůstaly stopy.“

Oliva souhlasila.

„Dnes už si nejsem jistá, co jsem vlastně viděla, a nová výpověď by vypadala jinak. Jenom skutečnost. Jenom to, co bylo naprosto reálné. Tělo Adámka a dost.“

I přes usilovnou snahu zamést původní svědectví do kouta, Kroucký nebyl ochotný ho jen tak odložit.

„Paní Foglová, chápu, že světelné skvrny a stíny Adámkova těla mohly ve tmavé rozsedlině vyvolat dojem dalšího těla. Chápu, že se před bouřkou stmívalo, a členité okraje skal vypadaly jako postava muže s lopatou. Ale na druhou stranu právě ve vašem případě si myslím, že ty představy mohly mít reálný základ. Pochopte, já dnes nic jiného, než vaši výpověď v ruce nemám.“

Kroucký si zklamaně povzdechl a dodal:

„Přišel jsem za vámi, abych se dozvěděl víc o tom horolezci, a nakonec přijdu i o základní popis situace krátce po činu.“

Zavřel desky a povstal.

Vacínek v pelíšku rovněž povstal a lezečku uchopil do zubů.

„Měl jsem se hned na místě o toho mrtvého horolezce zajímat,“ zalitoval Kroucký. „Posuzovat to, jako kdyby se vám jeho tělo jen nezdálo. Tehdy jsem měl rozhodit sítě mezi lezce. Kdo z nich chybí, co kdo kde provedl, a podobně. Zmátlo mě těch pět tisíc, co měl Adámek v rybářské vestě. To mě táhlo soustředit se na podezřelé kšefty. Ty peníze dostane Adámková v dědictví.“

Oliva se neodvážila na Vacínka podívat, aby Kroucký nesledoval její pohled. Naopak ho upozornila, že muži, kteří čekali dole na dřevařské cestě u policejních vozů, na něj mávají. Nejspíš požadují, aby si s návštěvou u kafe pospíšil.

„Označíte případ jako neobjasněný?“ zeptala se Oliva a snažila se vypadat zkourmouceně.

„To bych nerad. Ještě mám možnosti. Musím prověřit toho chataře, co Adámkové najednou tak snaživě pomáhá s provozem stánku. Můj místní pomocník, pan Spěvák, ho dobře zná, tak mi s vyšetřováním pomůže. Škoda, že pan Spěvák trvá na jistotě, že s ním ve stánku ten den dopoledne nikdo nebyl. Byl bych raději, kdyby se vaše a jeho svědectví z hlediska důvěryhodnosti prohodila. To bych měl dobrý odraz pro vyšetřování. No, nebudu zdržovat, už půjdu.“

Kroucký poděkoval za pohoštění a s Olivou se loučil.

Vacínek ho pozorně sledoval. Počkal, až host od stolu vykročí podle chaty k pěšince do údolí, popadl do zoubků Kůrkovu lezečku a vlekl ji na rozloučenou Krouckému ukázat. Aby za odměnu dostal pochvalu a příslušný výkřik „to je šikovný pejsek, přinesl botičku!“.

Oliva byla rychlejší. Stačilo pár kroků od zábradlí k pelíšku. S laskavými slovy „kam se chystáš, Vacínku?“ se hbitě sehnula, překryla lezečku dlaní a jediným pohybem odtrhla od tkaničky růžovou šňůrku. Zpuchřelá tkanička a nedbale navázaná drhaná šňůrka to bez protestu usnadnily. Odtržením růžové šňůrky zmizela Kůrkova lezečka ze seznamu nalezených stop a stala se bezvýznamnou. Takové lezečky nosí do stěn ve skalním městě skoro každý horolezec (kromě Šenberka ovšem), a snadno je může ve skalách poztrácet. Kdo dokáže, že tahle pochází z místa činu...

Kroucký na Vacínka poskakujícího s botou v zubech významně ukázal a řekl:

„Vidíte, paní Foglová, odtud zřejmě pochází představa chybějící sportovní obuvi u toho mrtvého horolezce. Pes vám ve skalách přinesl klacek, to psi dělají, a v šoku z mrtvoly Adámka se vám propojily dva příbuzné vjemy.“

Oliva omluvně rozhodila ruce (dávala pozor, aby z dlaně nepustila růžovou šňůrku), zatvářila se provinile, její pohled do očí Krouckého věnoval závěrům pana kapitána obdiv a uznání, a pak konečně nezvaný host opustil území *První hlídky*. Sestupoval pěšinkou po svahu dolů k autu.

První, co Oliva udělala, když osaměla, byl rychlý odchod do chaty. Z poličky nad palandou vzala vyplétaný košíček se šitím po mamince. Růžovou šňůrku vmotala do chomáčku mašliček a stužek do vlasů. Zavřela ozdobné víko, uložila košíček na poličku, a teprve potom si oddechla.

„Vy jste tomu dal, Vacínku,“ řekla psíčkovi, který ji od prahu sledoval a nabízel paničce lezečku ke hrám. „Tu věc si můžete ponechat, ale nekousejte ji, prosím. Kůrka se bez ní nějaký čas obejde, ale jsem si jistá, že se k nám brzy vrátí.“



První Jeřábková slova, když plný obav a zvědavosti dorazil po odjezdu kriminálky ke dveřím *První hlídky*, byla následující:

„Jak dopadl hovor s kriminalistou? Budeme sdílet vězeňskou celu?“

„Zatím neví o nás nic,“ odpověděla Oliva. Ale neznělo to přesvědčivě.

„Ale co je horší - Vacínek tajně sebral Kůrkovi lezečku s růžovou šňůrkou, kterou jsem uvedla do výpovědi, a odnesl ji do pelíšku u dveří. Kroucký si toho snad nevšiml. Pokud všiml a tají to, jen aby získal čas na získání dalších informací, je s námi konec. Růžová šňůrka! To je důkaz, který nás může potopit.“

Docent Jeřábek se zatvářil tak vážně, až jeho nadpozemsky krásné oči ztemněly.

„Olivo, uvědomuješ si, že hra na uraženou svědkyni nás přivede do kriminálu? Nemohl bych učit na fakultě, kdybych dostal třeba jen podmínku. Víme přece, co je naše občanská povinnost, pokud jsme svědky zločinu. To jsme nesplnili. Navíc jsme pomohli vrahovi k útěku.“

Oliva s tak chmurnými vyhlídkami do budoucnosti nesouhlasila. Snažila se docentovy obavy vyvrátit tvrzením, že jejich podíl na událostech se dá těžko vysvětlit, natož dokázat, ale to také neznělo přesvědčivě.

„Nepochybuji o tom, že se všechno kolem Adámka seběhlo tak, jak mi popsal Kůrka,“ řekla Oliva. „I když Kůrka mohl Adámka kvůli jejich obchodům zavraždit nůžkami ze stánku, a svůj čin svést na jiného. Ale mluvil o tom, že Adámek na vraha volal, že *si je vystříhá*. Potom se objeví výstřižky pod stolečkem vedle pultu. Jeden z těch výstřižků pocházel ze dne, kdy k události došlo. Kůrka do krčmy nechodil, aby ho nikdo neviděl s Adámekem pohromadě. Tohle pravidlo by musel porušit. Pan Spěvák dostává „Radostný venkov“ jako první. Jak by mohl Kůrka před panem Spěvákem „Dívku pro tento den“ někde u stánku vystříhovat? To nejde dohromady...“

„Mám v tom zmatek,“ řekl Jeřábek, ale zdálo se, že ho slova Olivy utěšila. „Skočím do *Oklahomy* najít něco k jídlu, a dáme si svačinu, co říkáš? Čaj a topinky s něčím navrch, to bych rád. Tvoji špajzku už asi dnešní hosti vyjedli.“

Oliva souhlasila. Zdálo se, že volný čas na přemýšlení teď potřebuje. Jeřábek odkvačil nahoru ke svému srubu.

Odpolední slunce se schovávalo v mlhavé oblačnosti, a vítr od řeky byl srpnově chladný. Oliva zašla do chaty připravit svačinu, a ze skříně si vzala teplý šál. Než se Jeřábek vrátil, čaj byl uvařený a topinky na stole. Průběh zločinu v krčmě U Přístavu byl také pohromadě.

„Kůrkovi věřím,“ opakovala Oliva, když zasedli ke svačině, „protože jeho verze odpovídá průběhu času. V Kůrkově svědectví Adámek přijel

s nákupem dříve než obvykle. Proto ho uviděl už převlečeného do domácího, a což nevěděl, s připraveným podílem v kapse vesty. Napak ve svědectví pana Spěváka přijel Adámek s nákupem později, ale hned mu přinesl ke stolu turka a noviny. Kdy se převlékl? To pan Spěvák prý netuší. Ale co tedy pan Spěvák od stolu sledoval, když ještě neměl noviny? Musel vidět Adámka, jak mu od pultu nese hrnek. To vidí všichni, co si něco objednájí. Pan Spěvák by si určitě všiml, že začal prodávat v oblečení na motorku. Ale kdyby se Adámek už převlékl, a turka a noviny mu přinesl v domácím, celá scéna by neodpovídala časově.“

Jeřábek z toho výkladu byl nespokojen. Otázal se:

„Z toho plyne co?“

Blížil se triumf Olivina pátrání. I slunce se v té chvíli vynořilo z oblaků a vítězně ozářilo krajinu.

„Z toho plyne, že pan Spěvák někoho kryje. Třeba dlouholetého kamaráda. Musí to být někdo důležitý, když riskuje křivé svědectví. Byli v tom stánku sami dva. Pan Spěvák a zatím neznámý kamarád. Určitě chatař, protože Kůrka ho tak popsal.“

„Někoho kryje - to zní velice dobře!“ souhlasil Jeřábek.

„Ještě mě napadlo,“ pokračovala Oliva. „Že by do příběhu dobře zapadalo, kdyby vrahem Adámka byl sám pan Spěvák.“

„Nesmysl,“ pokáral ji Jeřábek. „Copak by ten člověk pomáhal kriminálce a byl jí pořád na očích? Nemohl by se spolehnout, že se neprořekne. Pravý vrah je dávno za horama. Jako Kůrka s tou básničkou.“

„Musím s panem Spěvákem mluvit, jinak nebudu mít pokoj,“ vždychla Oliva. „Zítra vezmu Vacínka na výlet do Přístavu a k Hornímu potoku. Musíme být v krčmě brzy, abychom ho zastihli.“

„Hlavně mu neříkej, že sis myslela, že vrahem je on sám,“ radil Jeřábek. „Aby se neurazil.“

Vacínek si po celou dobu hrál před chatou s Kůrkovou lezečkou. Jakmile uslyšel od Olivy slovo *výlet*, podezřívavě se podíval na docenta Jeřábka a začal lezečku zahrabávat pod pelíšek.



Z konvice na plynovém sporáku se začalo pářit. Adámková ji přenesla k pultu a nalila vroucí vodu do prominentního bucláčku. Přidala k tomu cukřík, lžičku a oplatku. Vůně kávy ovládla okolí pultu až k etažerku s cukrovím.

„Pan Spěvák? To je ten chatař, co se navezl ke kriminálce? K nám přichází vždycky první. Dávala jsem mu před chvílí kafe, a odnášel si „Radostný venkov“. Někde tam bude sedět,“ Adámková mávla rukou ke stolům a řekla si o peníze.

Olivě se krčmářka zdála podezřele jiná. Minule se za pultem choulila sklíčená vdova obklopená policií. Teď zmizel černý šifonový šál, a vzhled uštvané servírky nahradil šibalský ruměnc. Oranžový pruh v rudých vlasech přímo zářil. Co se stalo? Vysvětlení přišlo samo. Adámková se důvěrně naklonila přes pult k Olivě:

„Víte, co je nového, paní Foglová? František mě požádal o ruku. Tak jsme se domluvili, že se nastěhuje ke mně, a budeme bydlet spolu. V zimě nemusím shánět brigádu, říkal František, ať si odpočinu a jsem doma. Vystačíme si s jeho platem. V listopadu mě vezme do Bulharska k moři. František ví o levném ubytování, jezdí tam každý rok. Bude tam chladno, ale já na koupání nejsem. Alespoň jednou v životě uvidím moře! Kde bych já ušetřila na dovolenou u moře?“

Adámková se za pultem narovnalala, jakoby ji bolela záda. Na omluvu dodala se špetkou vdovského zármutku:

„Je to sice moc brzy, dát se dohromady s jiným mužským po tom, co zabili chudáka Viktora. Ale vždyť jsem s ním nežila tak dlouho. Chataři z osady Přístav příští léto obnoví staré molo, co se muselo rozebrat, když se pod ním utopil ten záletník. Chtějí to oslavit velkou akcí, tak ji spojíme s naší svatbou. Jen mě mrzí, že jsem Viktorovi neudělala řádný pohřeb. Chataři chtěli, aby měli hostinu, ale jiní mi to rozmlouvali. Stejně bych na pohřeb neměla peníze.“

Vzpomínka na chudáka Viktora se Olivě hodila. Chystala si klíčový dotaz, ale nechtěla vdově připomínat chmurné chvíle. Teď nastal vhodný čas.

„Promiňte mi, že se stále vracím k té nešťastné události, ale vzpomínáte si, jak to bylo, když váš muž přijížděl na motorce z Poříčí... jak přesně si počínal? Co udělal nejdříve? Převlékl se, nebo vybaloval nákup?“

„Vždycky se nejdřív převlékal, býval i v horku nabalený jako pum-pa,“ odpověděla bez rozmýšlení Adámková. „Předtím jezdíval do Poří-

čí po lávce, to byl nalahko, ale lidi si stěžovali. Chudák Viktor kvůli lidem musel zajíždět až do Borové na most. Po ránu od řeky táhne studený vítr, měl strach z prochladnutí, tak se navlékal do silné větrovky a manšestráků.“ Ukázala dozadu do boudy. „Nejdřív tam na tu štokrdli odložil batoh. Potom odtlačil motorku na místo. Šel se dozadu převlíct, a já jsem zatím z batohu přendávala párky a klobásy do ledničky, a pečivo do šuplat. Naposled se nosí noviny na stolek, aby si je štamgasti brali. Zároveň bych obsluhovala, kdo by dopoledne přišel.“

„Pokud jste musela třeba k tomu zubaři, jak by to probíhalo?“

Adámková se musela zamyslet.

„Nejdřív by Viktor odložil nákup na štokrdle. Potom by odvezl za roh motorku. Převlékl by se a ukládal nákup do krámu.“

„A kdyby už byl někdo ve stánku a čekal na občerstvení?“

„To by musel počkat,“ řekla rázně Adámková. „Musel by čekat, až se zboží uloží a obchod otevře. To se nedá nic dělat, když tu nejsem.“

Kasa zašramotila, hovor skončil.

Stoly před stánkem byly volné. Jen poblíž stolníkového plotu trávila občerstvovací přestávku rodinka výletníků, a kolem největšího stolu se chataři domlouvali na budoucí sešlosti. Nahoře na větvi nad stolem se pohupovala dřevěná tabulka s umně vyřezanými slovy REZERVÉ OSADY ŠANGHAJ. Na zadní stěnu tabulky někdo černou fixou načmáral NEUZNÁVÁ SE NAVĚKY.

Oliva se s kávou, tlumokem a Vacínkem složila tam, kde s Krouckým seděli posledně. Ať se rozhlížela jak chtěla, pan Spěvák nikde. Nejspíš

před ní utekl, když ji zahlédl procházet mezi stolníky do krčmy. Mimoděk řekla nahlas:

„On mi lhal. To ráno ve stánku probíhalo jinak. Pan Spěvák někoho kryje, to už je jisté.“

Řeka souhlasně zašplouchala. Možná její vlnky rozdováděl vítr, možná za rákosím proplouvali vodáci.

Bylo po jedenácté hodině, když Oliva zklamaně opouštěla stánek. Vrátila hrneček a lžičku, rozloučila se s Adámkovou, a vykročila k mostku přes Horní potok. Mostek ale nepřešla. Pěšinkou po zarostlém břehu obešla stánek, a i když se to Vacínkovi nelíbilo, vstoupila do smrkového lesa. Ani by tady k vraždě dojít nemuselo, prostředí je strašidelné už od pohledu. Pavučiny a temné stíny. V takovém lese si ani otrlý tramp spacák na zem nehodí.

„Za zadní stěnou stánku se to stalo,“ zašeptala pro sebe Oliva, „jak říkal Kůrka. Tady za stánkem pod těmi proschlými smrky.“

Bezmyšlenkovitě prohlížela závěje rezavého jehličí kolem sebe, aby snad náhodou objevila místo činu s prolitou krčmářovou krví. Jak se tak otáčela se skloněnou hlavou, ozval se tvrdý mužský hlas:

„Copak to hledáte, paní Foglová?“

Těsně za ní stál pan Spěvák.

Oliva zvedla hlavu, a jako při prvním setkání v krčmě se jejich pohledy setkaly. V očích pana Spěváka se objevila odpověď na jistou všetečnou otázku. Nikdo jiný, než pan Spěvák, se nemohl u stolů před stánkem a za ním v čase činu pohybovat. Protože právě časový průběh událostí, tak jak ho Oliva pracně zjistila u truchlící vdovy za pultem,

svědčil proti němu. Současně si Oliva uvědomila, že není nejlepší stát s pachatelem na místě, kde se vraždilo, a kde se to může pohodlně opakovat znovu.

Oliva vsadila na kartu upřímnosti a odpověděla:

„Vy to tady v té houštině za stánkem znáte, vidíte? Byl jste tu s Adámkem. A s tím horolezcem, co čekal na peníze. Našla jsem ho schovaného ve skalách a mluvila jsem s ním o chataři, který zabil Adámka.“

Hlas pana Spěváka byl stále drsný.

„Řeknete mi, kde bych toho kluka našel? Nebo jak se jmenuje?“

Oliva zavrtěla hlavou na znamení, že na tohle neodpoví.

„Nemusíte si dělat starosti. Ten horolezec si vaši podobu v paměti neuchoval. Vždyť to znáte - mladí lidé si tváře starých lidí nepamatují. Ani při přímé konfrontaci by vás nebyl schopen poznat. Kromě toho rychle odjel. Daleko. Je pryč a nedosažitelný.“ Poněkud tišeji dodala: „Nemusíte si dělat starosti ani se mnou. To co vykládám o tom horolezci a o pátrání je vlastně pohádka. Mnou vymyšlená pohádka. Nalezla jsem ve skalách tělo Adámka. To je skutečná pravda. Pobouřilo mě, že kriminálka nebere moje svědectví vážně. To je také skutečná pravda. Ale jak sám víte, kapitán Kroucký mě považuje za nevěrohodného svědka. Nemám s tím případem nic společného. Kromě vlastní pohádky, která nemá váhu skutečnosti.“

Pan Spěvák přemýšlel a pohlížel dolů na jehličí. Potom řekl:

„Mohu vám, paní Foglová, vyprávět moji pohádku?“

„Jistě,“ s úlevou souhlasila Oliva. „Nikdo nemůže brát vážně, když si budeme navzájem vyprávět pohádky.“

Pan Spěvák zvedl oči k vrcholům proschlých smrků, jakoby sbíral správná slova. Potom začal:

„Víte, paní Foglová, moje paní je hodná ženská. Umí vařit, starat se o domácnost, o mně pečuje víc než vzorně. Ale lidi ji nemají rádi. Je moc přísná, nikdy nemá dobrou náladu, nikdy se neusměje. Říká se o ní, že si myslí, že se před ní i řeka rozestoupí. Je už taková, co dělat. Tady u Horního potoka máme chatu dlouhé roky, jsme tu spokojeni, ale stáří nás dostihlo, a už na tohle chataření nestačíme. Vždyť to znáte, chybí elektrika, a pro vodu daleko. Dokud tu moje paní měla kamarádky, bylo dobře. Ale všechny se pomalu z osady vytratily. Zbyly jenom dvě, ale jedna má kyčle a druhá nedávno umřela. Moje paní zůstala na osadě sama. Nějak se zamilovala do zahrádkaření a sehnala mladé manžele, kteří zdědili zahrádku a nevěděli co s ní. Že prý by raději skály a přírodu. Tak moje paní naši chatu s jejich zahrádkou vyměnila. Naši chatu jsem poctivě udržoval, prkna vyměňoval a natíral, je stále jako nová. Tak se u nás bude mladým jistě líbit. Jsem tu naposled. Stěhujeme se. Bude lepší zmizet i kvůli kriminálce.“

„Ale co vy, pane Spěváku? Nebude se vám po Přístavu stýskat?“

„Největší radost jsem měl tady v krčmě. Ráno na kafičko, pěkně v tichu a sám, přečíst noviny. To mi bude chybět.“

„Ale jak do toho poklidu vstoupil Adámek?“

„Dostával jsem „Radostný venkov“ jako první. Možná se mi budete smát, ale já se zamiloval do rubriky „Dívky pro tento den.“ Ty dívky se

na mě vždycky tak pěkně smály a hezky se na mě dívaly... Jejich obrázky v „Radostném venkově“ je to nejlepší v mém životě, co mě potkalo. Větší štěstí jsem nenašel.“

Hlas pana Spěváka se zachvěl, ale pokračoval:

„Ten zloduch Adámek to nějak objevil, jednou mi přinesl noviny, šklebil se přitom jako čert, a „Dívka pro tento den“ byla vystřižená. Nic jsem neříkal, ať si dělá co chce, třeba to bylo jen jednou. Ale on nepřestal. Každé ráno mi s úšklebkem hodil ke kafi vystřižené noviny. Jednou, když tu nikdo nebyl, jsem to nevydržel, vletěl jsem na něj a seřval ho. On vzal s pultu ty nůžky, mával s nimi a utíkal přede mnou kolem potoka za boudu. Tam jsem ho dohonil, a stalo se to. Ani nevím jak. Jako kdyby si sám na ty nůžky naskočil, nebo co. Nebo jako kdyby něco vedlo moji ruku, nevím.“

„Stejně popisuje tu událost i ten horolezec,“ poznamenala Oliva.

Pan Spěvák se pousmál.

„Jestli myslíte, paní Foglová, že toho činu lituju, tak nelituju. Dostal co si zasloužil. Ohrozil moje dívky. A já jsem se jich zastal. Bránil jsem svoje dívky, a ubránil jsem je. Už je nikdo z výtisku v krčmě vystřihovat nebude.“

Zarazil se, a dodal:

„Vlastně ať si je třeba nějaký chatař vystřihá, ale musí to být pouze z obdivných důvodů. To bych dovolil.“

Oliva se zasmála, a i pan Spěvák se usmál.

„Povídali jsme si hezké pohádky, vidíte, paní Foglová!“

„Ano, ale nesmíme to nikomu říkat, protože by si z nás dělali legraci, že si v našem věku takhle dětsky hrajeme,“ souhlasila Oliva, ale s vážnější tváří dodala: „To jste tedy byl vy, kdo sebral ty nůžky. Hned potom, co jsem je položila k těm košíčkům. Když si pro ně přiběhla slečna od toho horolezce.“

Pan Spěvák to přiznal .

„Vlastně je to v pořádku,“ řekla Oliva. „Nejsou nůžky, není důkaz.“

„Rozejdeme se v dobrém, paní Foglová? Už se nesetkáme.“

„Ale když opustíte osadu, už nikdy neuvídíte své dívky!“

Pan Spěvák se tajemně uculoval.

„Říkal jsem vám, že moje paní chce zahradničit. Je do toho úplně zapálená, a ta zahrádka má chatku s verandou, altán, studnu, elektriku, stromy, záhony, jezírko a skalku. Připadá si jako v ráji. Víte, že v „Radostném venkově“ je denní dvoustrana pro zahrádkáře? Tak si moje paní objednala roční předplatné, aby se mohla zahrádkářsky vzdělávat. A koupila si slamák a oboustrannou motyčku.“

Pan Spěvák se odmlčel a jeho obličej nepřestal zářit.

„Představte si, paní Foglová, já budu dostávat "Dívku pro tento den" každé ráno do schránky! Sama bude chodit za mnou domů.“

„Ale co když „Radostný venkov“ rubriku zruší?“ namítla Oliva.

Pana Spěváka to nerozhodilo.

„To nevadí. Pro mne je důležité, že jsem se dokázal zastat svých dívek. Celý život opravuju stará auta. A teď alespoň jednou jsem dokázal něco velkolepého! Ubránil jsem svoje dívky... Ten nádherný pocit

chrabrosti mi vydrží do konce života, to vím. Nerad bych kvůli Adámkovi šel do kriminálu, to přiznávám, ale snad to dobře dopadne.“

„Určitě to skončí bez obvinění,“ ujistila ho Oliva. „Byl jste přece u vyšetřování tady v Přístavu, a víte, co se všechno zjistilo. Případ se chýlí k uzavření, a je jisté, že zůstane neobjasněný. Bez nůžek není důkaz, že se jednalo o násilný čin. Beze svědků a stop nejsou důkazy, jak se to stalo. K tomu ten zmatek s převozem těla do Lovčích dolů... Peníze v kapse vesty... Uplynulo už mnoho dní.“

Trochu od sebe poodstoupili. To důležité si řekli, byl čas se loučit.

„Já toho činu nelituju,“ zdůraznil pan Spěvák na závěr.

„Věřím vám,“ řekla Oliva. „Ale můžete mi ještě prozradit, samozřejmě jako pohádku, co jste udělal s těmi nůžkami? Zahodil jste je?“

Pan Spěvák se teď usmál doširoka. Tajemně odpověděl:

„Paní Foglová, ujišťuji vás, že ty staré nůžky ze stánku jsou na místě, které si zaslouží. Kde je jim dobře. Nikdo je nenajde.“

„Jsou v muzeu řemesel? Poslal jste je do muzea?“

Chatař si položil ukazováček na ústa a udělal pšššš! na znamení, že tajemství nebude prozrazeno.

„Sbohem, paní Foglová.“

„Sbohem. Hodně štěstí...“

Pohádkám o chmurném osudu zlomyslného krčmáře Viktora Adámka odzvonilo, a řev vodáků plujících na řece to stvrdil jako úmluvou.

Pan Spěvák odešel za roh boudy jako první. Oliva až za ním, ale dávala pozor, aby někde pod břehem na ni nečíhal s ostrým pracovním náradím v ruce. Přece jen už jednou k tomu došlo, a řekli si příliš dů-

věrné věci, než aby jí pachatel činu věřil, že ho neudá. Mohl ji nechat vyprávět co ví, a pak se jí v houští nad potokem zbavit. Ale Oliva se dostala k mostku bez nehody a pana Spěváka už nespátřila.

„Půjdeme na výlet na Zdenčinu skálu,“ řekla Oliva Vacínkovi, když na ni zdola z trávy upřel malá černá očka. „Tohle už není naše věc.“



Poslední srpnové dny odcházely za daleký obzor, a ve Staré osadě nastalo zvláštní ticho. Vysoké štíhlé borovice nad střechami srubů se vyhřívaly na slunci a usínaly. Nebe zpomalilo běh oblaků, a ranní mlhy se plouhaly od rybníka stále dál a dál do nitra údolí Jordánky. Jen křik výletníků pobíhajících po starém hrádku zůstal stejný jako na začátku prázdnin. Ale i ten brzy skončí, a skalní ostroh utichne. Možná kytary z trampských doupat ve zřícenině budou nadále rušit klid pozdního léta, a jejich drnkavé poselství přivolá podzim...

V posledních srpnových dnech se při večerních slezinách u *První hlídky* nad červeným vínem zkoumalo, kam mohl pan Spěvák ukrýt vražednické nůžky, když Olivě tvrdil, že v úkrytu je nůžkám dobře.

„Do řeky je nehodil,“ tvrdila Oliva, „mohl ho někdo vidět, nebo plavec na ně u břehu šlápnout. Kdyby se nůžky našly, někoho by napadlo, proč jsou v řece, oznámil by to policii, a kolotoč vyšetřování by se rozjel znovu. To by pro pana Spěváka nebylo dobré.“

„Zakopat taky ne,“ říkal Jeřábek. „To je stejné nebezpečí, že zrovna na tom místě bude někdo hledat poklady. Sázel bych na muzeum. Ale když říkal, že v muzeu nejsou, mohli bychom mu věřit.“

„Poslal je na falešnou adresu v balíčku s falešnou adresou odesílatele. Nůžky tak skončily v hlubinách pošty,“ napadlo Olivu.

S tím docent souhlasil, to byl dobrý úkryt.

Červené víno s nimi popíjel a západ mlhavého slunce za řekou sledoval i malíř Kotík. Nezapojil se do debaty, vypisoval dvě pohlednice s růžemi.

„Poslyš, mazale,“ zeptal se Jeřábek, „ty posíláš dvě pohlednice?“

„Chci pozvat dvě modelky najednou,“ odpověděl Kotík. „Přivezou tašky narvané jídlem, tedy možná, a kromě toho jsem přišel na to, že malovat společně víc figur je dobrý námět. Udělám z nich klubko zmijí.“

„Dvě se ti nevejdou do lože,“ smál se Jeřábek.

„Uskrovním se.“

„Nejdřív se modelky sežerou navzájem,“ smál se docent, „a pak si tě dají k večeři. Budeš mít ve srubu veselo.“

Kotík pěkným ozdobným písmem dopsal lákací prosby na zadní stranu pohlednic a zálibně si dílo prohlížel. Potom se otázel:

„Odhalili jste, kam se ty prokleté nůžky poděly?“

„Ne,“ odpověděla Oliva. „Asi na to nikdy nepřijdeme. Je to tak lepší.“

Jeřábek přikyvoval.

Ale každý by rád věděl, jak to bylo s jejich zmizením...

Bylo to takhle: když je pan Spěvák nepozorovaně sebral s pultu, kam je tehdy položila Oliva, utíkal s nimi za mostkem cestou nahoru podle Horního potoka. Po cestě narazil na skupinku dívek ohnutých pod objemnými batohy. V čele kráčela starší dáma, na první pohled učitelka nebo mistrová z učňáku.

Dívky se zastavily a ptaly se, zda jdou dobře ke skalnímu městu. Zatímco jim pan Spěvák popisoval směr cesty, podivně si šuškal.

„My jsme z oděvní průmyslovky na puťáku,“ vysvětlila učitelka, „jdeme postupně každý rok od pramene řeky až k jejímu ústí. A teď s úžasem vidíme, pane, že máte na sobě cvilichovou vestu!“

„To je nějaká vzácnost?“ divil se pan Spěvák.

Ujistily ho, jedna přes druhou, že je to látka k nesehnání. A jestli by jim vestu neprodal. Že si vedou vzorníčky látek a shánějí staré vzácné látky, které se už nevyrábějí. Vlastně ani nenosí. Že mezi sebou vyberou peníze a vestu zaplatí.

Pan Spěvák vzácnou vestu ochotně svlékal.

„Co byste mi platily, děvčata, vždyť je to kus z první světové války. Z téhle látky se šily potahy na slamníky. Byla dobrá proti větru.“

„Nebude vám vadit,“ ujišťovala se učitelka, „že ji zničíme? Roztříháme ji na proužky a studentky si vezmou vzorek do sborníčku.“

Slovo „roztříháme“ pana Spěváka ohromilo. Dostal nápad. Ostatně nůžky v boční kapse kalhot ten nápad dostaly taky a vyzývavě ho zastudily do stehna.

„Odneste si s sebou ještě tyhle nůžky,“ řekl honem pan Spěvák. „Našel jsem je v osadě, tady se povaluje krámů ještě po starých cha-
tařích z dvacátých let. Mohly by se vám hodit.“

Jak pan Spěvák předpokládal, dívky a učitelka byly nadšeny.

„Víte, jak je taková starožitnost cenná?“ zvolala učitelka. „Takový dar si nezasloužíme!“

„Jen si je užijte, jsou vaše,“ lišácky potvrdil pan Spěvák.

„Bude s nimi ve škole stříhat jen ta, která přinese nejlepší domácí úkol,“ navrhla jedna z dívek s takovou vervou, že pod svým batohem málem upadla.

Dívkám se návrh zalíbil. Kdyby nebyly na zádech tak zatíženy, radostně by poskakovaly. Líbilo se to i vražednickým nůžkám. Slastně se přimkly k jedné z dívek, když je balila do batohu, a jemně a nezna-
telně jí vyškrábly do dlaně srdíčko.

Nůžky ze stánku opravdu skončily tam, kde jim bude nejlíp. V tom měl pan Spěvák pravdu. Jako důkaz v případě zabití krčmáře Adámka jsou pro kriminálku ztraceny. Vždyť kdo by si pamatoval, jak přesně vypadaly, a která dívka, včetně učitelky, by uměla popsat chatařského důchodce!

Nůžky i pan Spěvák zůstanou navždy v bezpečí.

Ale v bezpečí nebyl docent Jeřábek. Jednou si vyšel za pěkného so-
botního dopoledne za *Mexickou hranici* do lesa, a na pěšině si ho vyčíhal zemědělec Bezdušek. S lopatou stál před ním jako zjevení, a holé čelo měl orosené.

„Hledám chlapa,“ vyrazil ze sebe Bezdušek.

Významným pohybem potěžkal lopatu.

Docent Jeřábek se zahleděl na pana Bezduška káravým pohledem, kterým na fakultě srážel na kolena i ty největší studentské nezbedy.

„Vždyť už bouřky nejsou, pane Bezdušku, blíží se podzim. Vývoj kumulů a kumulonimbusů včetně postupu atmosférického tlaku bouřkám nesvědčí. Ostatně ráno jsem viděl altocirrus v plném rozsahu obzoru. Velkolepá podívaná.“

„Kumulů...“ oslněně opakoval Bezdušek. „Kolumbonisů...“

Jeřábek navrhl:

„Vezmeme to společně dolů lesem do Lesního baru. Tam se vždycky najde hodně chlapů.“

Objal kombajnéra kolem ramen, sebral mu lopatu s poznámkou, že ji pomůže nést, a Bezduškovi nezbylo, než se docentovi podvolit.

Kdo by se vzpíral, když se jde do hospody.

Tak šli.

Zločiny v chatové osadě

Bajonet po Němcích

Detektivní povídky z chatařského prostředí zahájil příběh, v němž se poprvé představila Oliva Foglová a její bílý pejsek Vacínek. Na lesní cestě Oliva nalezne usmrceného stavebního dělníka, a hned je o namáhavé soupeření s kriminálním vyšetřovatelem Krouckým postaráno. (2012)

Mrtvý ve sklepení

Druhý příběh utvrdí čtenáře v naději, že hezké letní počasí v rekreační oblasti Poříčí jen tak nepomine. Bohužel, mrtvý ze sklepení má kolem hrdla utažený pásek z pánského koupacího pláště, a ačkoli to zní nepravděpodobně, stopy vedou do Staré osady... (2014)

Jednou se neprobudíš

Potřetí je nutné vyřešit kriminální případ v chatové osadě. Je tu prázdninové dobrodružství party studentek, lehkomyšlně zamotaných do sítě vražednické hry. Otázkou není, která z nich zemře, ale která přežije, a ztratám nezabrání ani Oliva Foglová... (2016)

Všechny tři příběhy byly v roce 2016 vydány v nakladatelství Václav Vávra pod jednotným názvem „Bajonet po Němcích“.

Chlebiček s majonézou

Mrtvá stařenka z invalidního vozíku mezi balvany na říčním břehu, a podobně i manekýnka z letní módní slavnosti na stejném místě - jak přesvědčit kapitána Krouckého, že vrahem je někdo jiný, než osoba, která se ke zločinu obětavě hlásí? Úkol jako stvořený pro Olivu Foglovou... (čtení na pokračování na www.rodocapsa.cz)

Jaroslava Šálková

Srpnové bouřky

*detektivní příběh z tramsko-chatařského prostředí
s Olivou Foglovou*

Rok vydání: 2023

Počet stran: 116

Dvoudílný svazek

Více informací na webu:

www.rodocapsa.cz

e-mail: rodocapsa@seznam.cz

NEPRODEJNÉ